

end nu. Egeledes ville vi aabenbart med Hensyn til Jernbanevesenet kunne spare meget betydelige Beløb, og jeg troer derfor ikke at sige for meget, naar jeg udtaler, at Udgiften da vil være omtrent 4 Millioner Rd. mindre end nu. Men Stillingen er ganske vist alvorlig Hvem, og hvad bærer Skylden derfor? Den høitærede Finantsminister siger: ja, det er ikke min Skyld, skal mig et Grundlag for en Indkomstskat, saa Sagen lettere, saa behøve vi ikke disse Spring, iaar ingen, til næste Aar den dobbelte Indkomstskat. Jeg vidste nu ikke, at er Rigsdagen, som skulde skaffe dette Grundlag. Det forekom mig, at den høitærede Finantsmin for 3 Aar siden begyndte godt med at skaffe dette Grundlag; men saa endte han med at foreslaae en Skat baseret paa et heelt andet System end det, han havde begyndt med, og det skjøndt man her i Thinget med overveiende Majoritet — nemlig med 27 Stemmer — havde billiget dette Forslag med en endnn billigere og mere hensynsfuld Tilfætning dertil af det, som man kalder en stigende Scala, Noget, der var saa selvfølgetigt, eller rettere Noget, som for den uheldede Betragtning af disse Forhold endnu mere maatte anbefale Forslaget. Det er jo nemlig, som det blev nævnt igaar, Tilfældet, at de 10 Millioner af vore Indtægter, nemlig Tolden, fortrinsviis hvile paa den fattigere Deel af Befolkningen, og lade vi saa kun 1 Million forholdsviis hvile mere paa de Større, vilde dette jo kun være en ringe Erstatning for det øvrige uheldige System. Jeg troer altsaa ikke, at vi her kunne modtage nogen Bebreidelse for ikke at have skaffet et Grundlag tilveie for en Indkomstskat. Gaae vi nu til det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), saa siger han, at det er Jernbanerne paa Bestkysten af Sjælland, som have Skylden. Havde det været Jernbanerne paa Volland, antager jeg neppe, at de skulde have baaret Skylden, thi, saavidt jeg erindrer, bestræbte det ærede Medlem sig for, om ikke der at faae en Jernbane til Hvermands Dør, saa dog for at faae den saakaldte Forstærkningsfond nedsat mod Finantsministerens Dissse, Noget, som jeg endda ikke fandt saa ubilligt. Men at det ærede Medlem ikke kan indsee, at

det vilde være i høieste Grad uretfærdigt mod denne fjernefliggende Deel af denne den fjernefliggende Provinds, dersom vi undlade at fuldføre dette Jernbanesystem, og ikke kan indsee, at det, naar man ikke blot holder sig til Renten, men til den store Betydning for Provindsens Opkomst, er til stor Fordeel for Staten, at det er skeet i dette Omfang, — det forstaaer jeg ikke, saameget mindre som han dog paa et andet Punkt viste, at han kan tage noget Hensyn til Syderne, nemlig ved at flytte endel Skove derover. Skulde derfor en Finantsminister komme med Forslag om at kassere disse Love og ophøre med Anlæg af disse Jernbaner, forsaavidt de ikke ere begyndte, maatte Fleertallet af os jo sige Stop, det gaae vi ikke ind paa. Saa er der det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), som pleier at sidde her ligeoverfor. Han finder, at Skylden ligger i Hærloven; og, saavidt jeg forstod det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Koch), var han i denne Sag enig med det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, saa mine Betragtninger kunne maaskee foranledige ham til at give mig, og jeg haaber Andre, en nærmere Forklaring om adskillige, noget dunkle Udtryk i hans Tale. Det er Hærloven, der er Skyld deri, ja, det er aldeles utvivlsomt, hvis de Herrer stode paa det Standpunkt, at vi ingen Hær skulde have, dersom de ville, at vi skulde lægge Hænderne i Skjød, spise og drikke og være glade forresten, kort sagt, lade fem være lige, saa er det klart, at vor finantsielle Stilling vil være en ganske anden; derom behøver man ikke at disputere. Men dette er ikke de Herrer's Standpunkt; for Dieblittet have vi en Hærlov, den respectere de, men hvis vi ikke havde den, saa vilde de sige, at vi ere gaaede for vidt, at vi maae have et andet System, thi det er ikke ved „det Reelle“, at Danmark skal virke, men det er ved „det Moraliske“. Hvad Moralitet der nu har været i vort forrige Forsvarssystem, skal jeg ikke nærmere gaae ind paa; kun skal jeg sige, at jeg ikke synes, at der har været meget Moralisk i at lade den fattige Mand paa 36 Aar gaae bort fra Kone og Børn i Krig, imedens den unge Mand paa nogle og